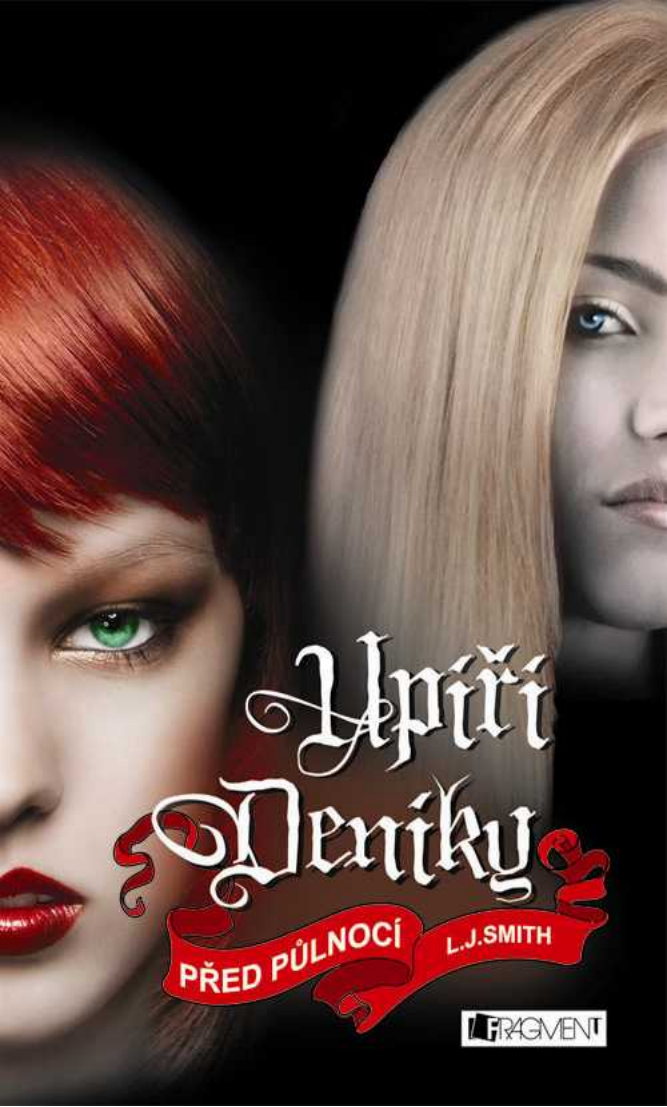

Upíří Deníky

PŘED PŮLNOCÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky Před půlnocí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Před půlnocí – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*S díky věnováno skutečné princezně
Jessalyn a Louise Beaudry za pomoc
s překladem francouzštiny.*

1.

Milý deníčku,
tolik se bojím, že sotva dokážu udržet
pero. Používám spíš tiskací písmena, než
abych normálně psala, protože tak dokážu alespoň tro-
chu ovládat svůj rukopis.

Ptáš se, z čeho jsem tak brozně vyděšená? Když odpo-
vím „z Damona“, nebudeš mi to věřit – a chápu to, vždyť
kdybys nás viděl jen před pouhými dvěma dny... Ale
abys to pochopil, musíš se dozvědět pár věcí.

Slyšel jsi někdy větu „Všechny sázky jsou staženy?“

To znamená, že se může stát úplně cokoli. Dokonce
i ti, kdo si spočítali pravděpodobnost a vybírali od lidí
sázky, nyní vracejí všem peníze. Protože do hry vstoupila
divoká karta, nepředvídatelný faktor, a nic, co platilo
předtím, už neplatí...

Přesně v takové situaci jsem já. Proto mi srdce tlučte až v hrdle a cítím až do konečků prstů, jak se chvěje strachy. Všechny sázky jsou staženy.

Vidíš, jak rozechvěle píšu. Co když se mi budou takhle třást ruce, až půjdu za ním? Mohla bych upustit táč. Mohla bych Damona popudit. A pak se může stát cokoliv.

Vlastně to nevysvětluju dobře. Měla bych říct, že jsme všichni zpátky: Damon i Meredith i Bonnie i já. Vydali jsme se do Temné dimenze a teď jsme zase doma, s hvězdnými perlami – i se Stefanem.

Stefana tam podvodem vylákali Šiniči s Misao, dvojčata kitsune, zlých liščích duchů, kteří mu namluvili, že když se vydá do Temné dimenze, dokážou tam z něho sejmout prokletí upíra a on se stane opět člověkem.

Lhali.

Jediné, co udělali, bylo, že ho hodili do páchnoucího vězení, bez jídla, světla, tepla... až málem umřel.

Ale Damon – byl předtím tak jiný – souhlasil, že nás povede to Temné dimenze, abychom Stefana našli. A, ach bože, ani nedokážu popsat samotnou Temnou dimenzi. Ale co je nejdůležitější, nakonec jsme Stefana našli a ještě předtím jsme vypátrali dva liščí klíče, s jejichž pomocí jsme ho osvobodili. Vynesli jsme ho z vězení na jeho slamníku, který později musel Matt spálit, jak byl prolezlý všelijakým hmyzem, brr. Ale připravili jsme Stefanovi lázeň a postel... a nakrmili jsme ho. Ano, naší krví.

Všichni lidé, kteří byli v domě, kromě paní Flowersové, která připravovala obklady na ta místa na těle, kde se mu již kosti téměř prodíraly skrz kůži. Až tak ho vyhladověli! Dokázala bych je za to zabít vlastníma rukama – nebo mocí Křídel, jen kdybych ji uměla pořádně využít. Ale to neumím. Víím, že existuje zařikání pro Křídla zničení, ale nemám nejmenší ponětí, jak zní.

Konečně teď vidím, jak se Stefan začíná zotavovat, když ho krmíme naší krví. (Přiznávám, že jsem mu doprála několik krmení navíc, která nebyla na rozpisu – byla bych hloupá, kdybych si neuvědomovala, že moje krev je jiná než krev ostatních lidí; je mnohem výživnější a udělala Stefanovi neuvěřitelně dobře.)

A tak se Stefan zotavil dost na to, aby příští ráno dokázal sejít dolů a poděkovat paní Flowersové za její elixíry!

Ovšem my ostatní – všichni pouzí lidé – jsme byli naprosto vyčerpaní. Ani nás nenapadlo přemýšlet o tom, co se stalo s tou kyticí, protože jsme netušili, že je na ní něco zvláštního. Dostali jsme ji, když jsme odcházeli z Temné dimenze, od milého a dobrého kitsune, který byl uvězněný v cele naproti Stefanovi, než jsme zorganizovali ten útek. Byl tak krásný! Netušila jsem, že kitsune může být i dobrý. Ale on dal Stefanovi ty květiny.

No, a tak se stalo, že druhý den ráno vstal jako první Damon. Samozřejmě on svojí krví nijak přispět nemohl,

ale opravdu upřímně si myslím, že kdyby mohl, udělal by to. Takový předtím byl...

A proto nedokážu pochopit, jak je možné, že cítím takový brožný strach, jaký cítím. Jak se můžu bát někoho, kdo mě líbal... a líbal... a říkal mi draboušku, miláčku a princezno? Kdo se se mnou smál a v očích mu šelmovsky blýskalo? A kdo mě držel, když jsem byla vyděšená, a říkal mi, že se nemám čeho bát, dokud on je se mnou? Někoho, na koho se stačilo jen podívat, a věděla jsem, co si myslí? Někoho, kdo mě ochraňoval, bez ohledu na následky, až do konce?

Já Damona znám. Zním jeho chyby, ale taky vím, jaký je uvnitř. A není takový, jak by si přál, aby ho lidé viděli. Není chladný, arogantní ani krutý. To jsou jen fasády, které si navlékl.

Problém je, že už si nejsem jistá, jestli on ví, že není ani jedno z toho. Právě teď je úplně mimo. Mohl by se změnit a přivlastnit si všechny tyto vlastnosti – protože je tak zmatený.

To, co se tu snažím říct, je, že to ráno byl pořádně vzbůru akorát Damon. On jediný si taky všiml té kytice. A jedna z vlastností, kterou Damon rozhodně má, je zvědavost.

A tak odmotal všechna ochranná zaklínadla a zjistil, že kytice má uprostřed jedinou černočernou růži. Damon se snažil najít černou růži už celé roky – myslím, že jen

proto, aby ji mohl obdivovat. A když uviděl tohle, přivoněl k ní... a prásk! Růže zmizela!

A pak se začal cítit špatně a omámeně a nedokázal nic vnímat ani čichem, ani jinými smysly, které taky otupěly. No, a v té chvíli Sage – aha, zapomněla jsem napsat o Sagem, to je nádherný, vysoký, do bronzova opálený upír, který se nám všem stal výborným přítelem – a Sage mu řekl, aby nasál vzduch a podržel ho v plicích.

Lidi takhle dýchají, chápeš.

Ani nevím, jak dlouho Damonovi trvalo, než si uvědomil, že je doopravdy člověk, že to není žádný utip a že s tím nikdo nedokáže nic udělat. Ta černá růže byla pro Stefana, splnila by mu jeho sen stát se opět člověkem. Ale když si Damon uvědomil, že to kouzlo vykonala na něm...

V tu chvíli jsem viděla, jak se na mě podíval – a hodil mě do jednoho pytle ze zbytkem mého druhu; druhu, kterým se naučil opovrhovat a nenávidět ho.

Od té chvíle jsem se neodvážila podívat se mu znovu do očí. Vím, že ještě před pár dny mě miloval. Nevěděla jsem, že se láska může změnit v – no, prostě ve všechno to, co on teď cítí, a to i vůči sobě.

Člověk by si myslel, že pro Damona bude snadné stát se znovu upírem. Jenže on chce být stejně mocným upírem, jakým býval – a nikdo takový, s kým by si mohl vyměnit krev, tu není. Dokonce i Sage zmizel, než ho o to Damon stihl požádat. Takže Damon uvízl v lidské podobě, dokud

nenajde dostatečně silného, mocného a vysoce postaveného upíra, který by s ním prošel procesem přeměny.

A pokaždé, když se podívám do očí Stefanovi, do těch smaragdově zelených očí, které sálají důvěrou a vděčností – cítím také strach. Mám hrůzu z toho, že mi ho nějakým způsobem zase vezmou – přímo z mého náručí. A... strach, že zjistí, co jsem začala cítit k Damonovi. Ani jsem si sama neuvědomila, kolik pro mě Damon začal znamenat. A já nedokážu... zastavit... své city k němu, přestože on mě teď nenávidí.

A ano, sakra, já pláču! Za minutku mu musím odnést večeři. Musí už být úplně vybladovělý, ale když mu v poledne chtěl Matt donést něco k jídlu, Damon po něm hodil celý tác.

Ach, bože, prosím – prosím, ať ke mě necítí nenávisť!

Vím, že jsem sobecká, když mluvím jenom o tom, co se děje s Damonem a se mnou. Chci říct, situace ve Fell's Church je horší než dřív. Každý den se do spárů posedlosti dostává víc a víc dětí, které pak děsí své rodiče. A rodiče jsou na své děti každým dnem rozezlenější. Nechce se mi ani přemýšlet o tom, co se tu odehrává. Jestli se rychle něco nezmění, celé město bude zničeno stejně jako to poslední, které Misao a Šiniči navštívili.

Šiniči... napovídal o naší partě spoustu věcí o tom, co před ostatními tajíme. Ale pravda je, že ani nevím, jestli chci slyšet řešení těch jeho hádanek.

V jednom směru máme štěstí. Pomáhá nám Saitouovic rodina. Určitě si pamatuješ Isobel Saitouovou, která si způsobila ta příšerná zranění, když byla posedlá? Od té doby, co se jí daří líp, se stala naší dobrou kamarádkou. A její máma, paní Saitouová, i její babička, Obasaan, také. Připravily pro nás amulety – jsou to samolepicí lístky, na kterých je napsané zaříkání proti zlu. Za tuble pomoc jsme moc vděční. Možná jim to jednoho dne budeme moct vrátit.

Elena Gilbertová váhavě odložila pero. Zavřít deník bude znamenat postavit se čelem všemu, o čem píše.

Ale nějak se přiměla sejít dolů do kuchyně a vzala si táč s jídlem od paní Flowersové, která se na ni povzbudivě usmívala.

Když se vydala do komory penzionu, všimla si, že se jí ruce tak třesou, až všechno nádobí na tácu cinká. Protože do komory nebyl přímý přístup z domu, každý, kdo chtěl navštívit Damona, musel vyjít ze dveří a obejít dům k přístavbě, která k němu byla přilepená z té strany, kde rostly byliny pro kuchyň. *Damonův brloh*, jak tomu nyní říkali.

Když Elena procházela zahradou, pohlédla na chvíli stranou na díru uprostřed záhonu anděliky, která při jejich návratu zafungovala jako brána z Temné dimenze. Nyní byla vybitá.

U dveří do komory zaváhala. Pořád ještě se chvěla a věděla, že to není ten nejlepší způsob, jak stanout tváří v tvář Damonovi.

Prostě se uvolni, poručila si. Mysli na Stefana.

Stefan si prožil strašlivé zklamání, když zjistil, že z růže nezbylo nic, ale brzy se dokázal vrátit ke své obvyklé skromnosti a ušlechtilosti, dotýkal se Eleniny tváře a přesvědčoval ji, že je vděčný jen za to, že tu může být s ní. Že tahle vzájemná blízkost je všechno, co od života žádá. Čisté oblečení, slušné jídlo – *svoboda* – za to všechno stojí bojovat, ale Elena je prý nejdůležitější. A Elena se rozplakala.

Na druhou stranu věděla, že Damon nemá ani v nejmenším v úmyslu zůstat ve svém současném stavu. Mohl by udělat cokoliv, riskovat cokoliv... jen aby se opět proměnil.

Vlastně to byl Matt, kdo navrhl hvězdnou perlu jako řešení Damonova stavu. Matt nechápal význam černé růže ani hvězdné perly, dokud mu nevysvětlili, že tahle hvězdná perla, která pravděpodobně patří Misao, v sobě obsahuje většinu její moci a že se s každým životem, který si Misao vezme, stává jasnější. Tu černou růži pravděpodobně připravili za pomoci tekutiny z podobné hvězdné perly – ale nikdo nevěděl, kolik jí je zapotřebí a jestli se nemá kombinovat s nějakými dalšími tajemnými ingrediencemi. Matt se zamračil a zeptal se, jestli je možné, když

růže dokáže proměnit upíra v člověka, že by dokázala taky proměnit člověka v upíra?

Elena nebyla jediná, kdo si všiml, jak Damon pomalu zvedl hlavu a zablýsklo se mu v očích, když je pomalu upřel přes celý pokoj na blýskavou hvězdnou perlu. Elena skoro slyšela, jaké myšlenky mu táhnou hlavou. Matt může být úplně mimo... ale existuje jedno místo, kde člověk určitě najde mocné upíry. V Temné dimenzi – a brána do ní je v zahradě penzionu. Brána je nyní zavřená... kvůli nedostatku Sil.

Na rozdíl od Stefana by Damon neměl absolutně žádné výčitky kvůli tomu, co by se mohlo stát, kdyby musel použít všechnu tekutinu z perly, což by mohlo vést až ke smrti Misao. Vždyť je to jen jeden za dvou lišakodlaků, kteří nechali Stefana trpět.

A tak jsou všechny sázky staženy.

Dobře, bojíš se; *tak se s tím vypořádej*, poručila si Elena neúprosně. Damon je už v té místnosti skoro padesát hodin – a kdoví, co spřádá za plány, aby se dostal k té hvězdné perle. Ale stejně ho někdo musí přimět, aby se najedl – a když říkáš „někdo“, jsi to ty, tomu se nevyhneš.

Elena stála za těmi dveřmi tak dlouho, až jí začala tuhnout kolena. Zhluboka se nadechla a zaklepala.

Neozvala se žádná odpověď ani se nerozsvítilo světlo. Damon je člověk. A venku už je tma.

„Damone?“ Mělo to být zavolání, ale vyšlo z toho jen zašeptání.

Žádná odpověď. Žádné světlo.

Elena polkla. On tam přece *musí* být.

Elena zaklepala důrazněji. Nic. Nakonec zkusila stisknout kliku. K jejímu zděšení nebylo zamčeno – dveře se rozevřely a odhalily vnitřek místnosti tak temný, jako byla sama noc okolo Eleny, jako byl chřtán propasti.

Eleně se zježily jemné chloupky vzadu na krku.

„Damone, jdu dovnitř,“ vydechla stěží slyšitelným šepotem, jako by chtěla přesvědčit samu sebe, že tam nikdo není. „Proti světlu na verandě uvidíš moji siluetu, kdežto já nevidím nic, takže máš všechny výhody. Nesu ták se strašně horkým kafem, sušenkami a tatarákem bez koření. To kafe asi cítíš na dálku.“

Stejně to bylo divné. Eleně všechny její smysly napovídaly, že před ní nikdo nestojí a nečeká, až do něj vrazí. Tak jo, pomyslela si. Zkusíme malé krůčky. Jeden krok. Druhý krok. Třetí krok – teď už musím být docela daleko v místnosti, ale pořád je taková tma, že nic nevidím. Čtvrtý krok...

Z temnoty vystřelila silná paže a tvrdě Elenu sevřela kolem pasu. Na hrdle ucítila nůž.

Elena leknutím omdlela – nejdříve uviděla temnotu plnou šedivých teček a pak ji pohltila úplně.

Elena nemohla být v bezvědomí déle než několik vteřin. Když se probírala, všechno bylo úplně stejné – jediné, čemu se divila, bylo, jak je možné, že se smrtelně nezranila o ten nůž.

Pamatovala si, že tác s jídlem odletěl kamsi do tmy hned v první chvíli, kdy sebou leknutím trhla. Ale teď už poznávala to, jak ji drží, i jeho vůni a pochopila, proč má na hrdle nůž. A byla ráda, že jí to došlo, protože tím, že omdlela, se pyšnila asi tak stejně, jako kdyby se to stalo Sagemu. Přece není omdlivací typ!

Donutila se ochabnout a nevzdorovat Damonovu sevržení, aby mu ukázala, že *ona* nepředstavuje žádnou hrozbu.

„Ahoj, princezno,“ ozval se jí u ucha hlas jako tmavý samet. Elena ucítila vnitřní zachvění – ale nebylo to

strachem. Spíš jako když taje něhou. Ale on své sevření nezměnil.

„Damone...“ začala chraptivě, „já jsem ti přišla pomoci. Prosím, dovol mi to. Jsi sám proti sobě.“

Stejně náhle, jako se objevilo, bylo železné sevření pryč. Nůž se jí přestal zarývat do masa, ačkoliv ten ostrý pocit na hrdle jí stačil připomenout, že Damon ho má pořád po ruce. Náhrada za špičáky.

Ozvalo se cvaknutí a v pokoji se rozsvítilo.

Elena se pomalu otočila a pohlédla na Damona. A dokonce i teď, kdy byl bledý, rozcuchaný a ztrhaný hladu, vypadal tak úchvatně, až se jí sevřelo srdce. Tmavé vlasy spadající v neuspořádané změti do čela; dokonale řezané rysy; ta pyšná, vnímavá ústa – právě stažená do zádumčivé čáry...

„Kde to je, Eleno?“ zeptal se stroze. Ne co. *Kde*. Věděl, že není hloupá – a samozřejmě věděl, že lidé v penzionu před ním tu hvězdnou perlu úmyslně schovávají.

„To je všechno, co mi řekneš?“ zašeptala Elena.

Neubránil se a v očích se mu objevila něha. Udělal jeden krok směrem k ní, jako kdyby si nemohl pomoci, ale v příštím okamžiku zase nasadil zasmušilý výraz. „Odpověz mi a pak toho možná bude víc.“

„Já... chápu. No, tak jo. Před dvěma dny jsme vymysleli systém,“ vysvětlovala Elena tiše. „Všichni taháme los. Pak ten, kdo si vytáhl papírek s křížkem, vezme

hvězdnou perlu z prostředka stolu a všichni ostatní jdou do svých pokojů a zůstanou tam, dokud ten vylosovaný hvězdnou perlu neschová. Já jsem dneska los nevyhrála, takže nevím, kde je. Ale můžeš si mě zkusit... prověřit.“ Elena cítila, jak se při posledních slovech vnitřně ošívá, měla pocit, že je slabá, bezmocná a snadno zranitelná.

Damon vztáhl ruku a pomalu jí vsunul dlaň pod vlasy. V tu chvíli by jí mohl udeřit hlavou o zeď nebo s ní mrštit přes celou místnost. Nebo jednoduše tisknout její hlavu proti noži, dokud by jí neodpadla. Elena poznala, že v téhle náladě touží vybit si své emoce na nějakém člověku, ale neudělal vůbec nic. Mlčela. Jen stála a dívala se mu do očí.

Damon se pomalu sklonil a přejel svými rty po jejích... tak jemně... Elena zavřela oči. Ale v příštím okamžiku zamrkal a vyprostil ruku z jejích vlasů.

Elena zapřemýšlela, co se asi stalo s jídlem, které mu nesla. Téměř vroucí kávou si opařila ruku a polila si džíny na jedné noze. Šálek i talířek ležely ve zmeti střepů na podlaze. Tác a sušenky se odkutálely kamsi za židli. Ale talíř s tatarským biftekem nějakým zázrakem skončil na gauči – a správnou stranou nahoru. Jen příbor se někde povaloval.

Elena se schoulila strachem a bolestí. V tu chvíli to byl její celý svět – jen strach a bolest. Zaplavily ji jako příval. Obvykle nebývala uplakaná, ale nyní si nedokázala pomoci a slzy jí vstoupily do očí.

Sakra! pomyslel si Damon.

To je přece *ona*. Elena. Byl si tak jistý, že ho špehuje protivník, že ho vystopoval jeden z jeho četných nepřátel a chystá na něho past... že kdosi zjistil, že je teď slabý jako děcko.

Vůbec ho nenapadlo, že by to mohla být *ona*, dokud nesvíral její hebké tělo, necítil vůni parfému z jejích vlasů a netiskl ledově chladné ostrží k jejímu hrdlu.

A pak rozsvítil světlo a uviděl to, co už mezitím uhádl. Neuvěřitelné! On nepoznal *Elenu*! Byl venku v zahradě, když si všiml, že dveře do komory jsou otevřené, a pochopil, že vevnitř je vetřelec. Ale s takto otupělými smysly nebyl schopen poznat, kdo to je.

Ovšem žádné výmluvy nezakryjí prostá fakta. Zranil a vyděsil Elenu. On ji *zranil*. A místo aby se omluvil, se z ní pokusil dostat informaci, která ho zajímá z vlastních sobeckých důvodů.

A teď... její hrdlo...

Očima sledoval tenkou linii, kde Eleně na krku vystoupily červené kapičky jako krvavé korálky – tam ji zranil jeho nůž, když sebou škubla leknutím, a pak se zhroutila přímo na nůž. Že by snad omdlela? Mohla umřít přímo v jeho náručí, kdyby nebyl dost rychlý a nožem neuhnul.

Neustále si opakoval, že z ní neměl strach. Že prostě reagoval instinktivně. Ale neznělo to přesvědčivě.

„Byl jsem venku. Víš přece, jak *my lidé* nedokážeme vidět ve tmě,“ řekl a uvědomoval si, že v jeho hlase zní chlad, ne lítost. „Pořád se cítím, jako bych byl zamotaný ve vatě, Eleno – nic nevidím, nic neslyším, nic necítím. Mám reflexy pomalé jako želva a jsem *vyhladovělý*.“

„Tak proč nezkusíš ochutnat moji krev?“ zeptala se Elena nečekaně klidně.

„Už jsem se řízla,“ pokračovala a Damon si pomyslel – *ona* se řízla? Ach, bohové, to děvče je poklad. Jako kdyby měla malou nehodu v kuchyni.

„Alespoň zjistíme, jak ti lidská krev chutná teď,“ dodala Elena.

„Ne.“

„Víš, že to stejně uděláš. A já vím, že to víš. Ale nemáme moc času. Krev mi nepoteče pořád. Ach, Damone – po tom všem... teprve minulý týden...“

Díval se na ni až příliš dlouho, to si uvědomoval. A nejen na krev. Na její zářivou zlatavou krásu. Připadalo mu, jako kdyby do místnosti vstoupila dcera slunečního a měsíčního paprsku a zalévala ji svou září.

Damon vzdychl, zúžily se mu oči a chytil Elenu za paže. Očekával, že automaticky ucukne, jako když ji předtím přepadl zezadu. Ale necouvla před ním. Místo toho se v jejích malachitově zelených očích objevilo snad zaplápolání dychtivých plamínek a rty se jí nevědomky pootevřely.

Poznal, že to bylo nevědomky. Měl za sebou mnoho let studia ženských reakcí. Věděl, co to znamená, když pohled ženy zamíří nejprve k jeho rtům a teprve potom k očím.

Nesmím ji znovu políbit. Nesmím. To je *lidská* slabost, to kouzlo, kterým mě opřádá. Vůbec si neuvědomuje, co to znamená, když je žena tak neodolatelně mladá a krásná. Jednou se to dozví. Vlastně by byl schopen ji to neplánovaně naučit hned tady a teď.

Jako kdyby ho Elena slyšela, zavřela oči. Nechala poklesnout hlavu vzad a Damon najednou zjistil, že ji napůl podepírá. Přestala přemýšlet a vzdala se mu, ukazovala mu, že navzdory všemu mu stále ještě věří, stále...

... stále ho miluje.

Damon sám nevěděl, co se chystá udělat, když se k ní sklonil. *Má hlad*. Hlad se do něho zažírál jako vlčí tesáky. Cítil se omámený, omráčený, a ztrácel nad sebou kontrolu. Půl tisíciletí zkušeností ho vedlo k přesvědčení, že jediná věc, která mu pomůže od šíravého hladu, je šarlatová fontána prýštící z lidské cévy. Jakýsi temný hlas, který snad pocházel ze samotného Pekelného soudu, mu našeptával, že by mohl udělat to, co dělají někteří upíři – rozervat Eleně hrdlo jako vlkodlak. Teplé lidské maso uleví lidskému hladu. Co má udělat, tak blízko k Eleniným rtům, tak blízko k jejímu krvácejícímu hrdlu?

Zpod tmavých řas vyklouzly dvě slzy, kutálely se kousek po tváři a pak se ztratily v jejích zlatých vlasech. Damon jednu bez přemýšlení ochutnal.

Stále panna. No, to se dalo čekat; Stefan je ještě příliš slabý... Kromě této cynické myšlenky se mu ale vybavil i obraz a citát: duch čistý jako padlý sníh.

Najednou pocítil úplně jiný hlad, jinou žízeň. A jediné místo, kde mohl ulevit *tomuto hladu*, bylo blízko. Zoufale, naléhavě vyhledal Eleniny rty. A pak zjistil, že už se vůbec neovládá. To, co nejvíc potřebuje, je zde. Elena se chvěla, ale neodstrčila ho.

V tak těsné blízkosti ho zalila aura zlatá jako vlasy, jejíchž konečků se něžně dotýkal. Potěšilo ho, když se zachvěla slastí, a uvědomil si, že dokáže vycítit její myšlenky. Ona vždycky vysílá velmi silně a telepatie je zřejmě jediná Síla, která mu zůstala. Neměl ani potuchy, jak je možné, že ji ještě má, ale bylo to tak. A právě teď se toužil plně vyladit na Elenu.

Holka! Ona vůbec nepřemýšlí! Elena mu nabízí své hrdlo, plně se mu odevzdává a nechává odeznít veškeré myšlenky, kromě té, že mu chce pomoci, že jeho přání jsou i jejími přáními. Tak hluboce se ponořila do polibku, že ani neosnuje plány – což je u ní velmi neobvyklé.

Ona tě miluje, šeptal ten malinký kousek mysli, který ještě dokázal přemýšlet.

Nikdy to neřekla! Miluje Stefana! odpovídal jiný vnitřní hlas.

Nemusí to říkat. *Ukazuje* ti to. Nepředstírej, že jsi něco takového nikdy předtím neviděl!

Ale Stefan...!

Přemýšlí snad teď o Stefanovi? Ani trošičku. Otevřela náruč tomu vlčímu hladu v tobě. Tohle není žádný záskok na jednu noc, žádná rychlovka, dokonce ani pravidelný dárcce. Tohle je *samotná Elena!*

A já jsem zneužil situace. Ona je zamilovaná, nedokáže se bránit. Je pořád ještě dítě. Musím něco udělat.

Polibky dospěly k bodu, kdy mizel i onen slabý hlásek rozumu. Elena už se nedokázala udržet na nohou. Buďto ji musí někam položit, nebo jí nabídnout šanci couvnout.

Eleno! Eleno! Sakra, já vím, že mě slyšíš. Odpověz!

Damone? ozvalo se chabě. *Ach, Damone, teď chápeš...?*

Až moc dobře, moje princezno. Já jsem tě ovlivnil, takže bych o tom měl něco vědět.

Tys...? Ne, ty lžeš!

Proč bych měl lhát: Z jakéhosi zvláštního důvodu se moje telepatie neoslabila. A pořád chci, co jsem chtěl dřív. Ale možná se nad tím toužíš chvíli zamyslet, pan-no. Nepotřebuju pít tvoji krev. Jsem člověk a právě teď jsem vyhladovělý. Ale ne po tom krvavém hamburgeru, co mi nabízíš.

Elena se mu vyprostila a Damon ji nechal.

„Myslím, že lžeš,“ odpověděla. Pohlédla mu do očí a ústa měla stále naběhlá po polibku.

Damon si tento pohled okamžitě uschoval do svého balvanu tajemství, který s sebou všude vláčí. Oplácel jí pohled tajemným temným pohledem, jak nejlépe svedl. „Proč bych měl lhát?“ zopakoval. „Jen jsem měl pocit, že si zasloužíš šanci si sama zvolit. Nebo ses už rozhodla opustit mého mladšího brášku, dokud je mimo provoz?“

Eleně vystřelila ruka, ale pak ji spustila. „Tys mě ovlivnil,“ opakovala hořce. „Nejsem sama sebou. Nikdy bych neopustila Stefana – zvláště ve chvíli, kdy mě tolik potřebuje.“

A to je ono, ten primitivní oheň a žár v jejím nitru, a pravda čistá jako roztavené zlato. Teď může sedět a nechat se užírat hořkostí, zatímco tato čistá duše bude následovat svoje svědomí.

O tomhle přemýšlel a přitom již cítil, jak mu chybí její omamné světlo, když si najednou uvědomil, že už nemá nůž. O vteřinu později ten nůž, který tentokrát svírala její ruka, vylekaně odtahoval od jejího hrdla. Zděšeně a bez rozmyslu k ní vyslal: *Co to, sakra, děláš? Chceš se zabít kvůli tomu, co jsem řekl? Ta čepel je ostrá jako žiletka!*

Elena znejistěla. „Jenom jsem chtěla obnovit to škrábnutí...“

„Skoro sis způsobila škrábnutí, které by stříkalo dva metry vysoko!“ Konečně dokázal promluvit, přestože měl hrdlo stále stažené hrůzou.

Elena už se mezitím vzpamatovala. „Říkala jsem ti, že vím, že ty víš, že budeš muset ochutnat krev, než se zkusíš normálně najíst. Mám pocit, že už zase krvácím. Tak to tentokrát nepropásni.“

Říkala pravdu. Alespoň, že se vážně nezranila. Viděl, jak čerstvá krev proudí z rány, kterou si tak neopatrně způsobila. Bylo by hloupé tuhle příležitost promarnit.

Nyní ji naprosto bez jakékoliv vášně Damon znovu uchopil za ramena. Zvedl jí hlavu a prohlédl si její jemné hladké hrdlo. Několik nových rubínových říznutí krvácelo.

Půl tisíciletí praxe říkalo Damonovi, že přesně *tady* je nektar a ambrózie. Přesně *tady* je potrava a úleva a euforie. Přesně *tady*, kam míří jeho rty, dnes už podruhé... a teď už jen ochutnat – a pít...

Damon ucukl, pokusil se přinutit ústa k polknutí, odhodlaný nevyplivnout to. Nebylo to... nebylo to *úplně* hnusné. Dokázal pochopit, že lidé se svými degenerovanými smysly využívají obyvatele živočišné říše jako potravu. Ale *tahle* srážející se látka s minerální příchutí není *krev*... nemá ten voňavý buket, tu opojnou bohatou chuť, ony sladké, sametové, provokativní, životodárné a *nepopsatelné* vlastnosti krve.

Bylo to jako nějaký špatný vtip. Měl sto chutí Elenu kousnout, zabořit špičák do krkavice a ochutnat tu fontánku, která přitom exploduje na jeho patře, a pak to porovnat, přesvědčit se, zda tam někde není schovaná *skutečná* krev. Vlastně nebyl jen v pokušení, *snažil* se o to. Ale žádná krev nevytryskla.

Myšlenky se mu zarazily uprostřed věty. Škrábl přece zubem správně – jenže to byla jen oděrka, která ani nepronikla Eleně kůží.

Má tupé zuby.

Damon šátral po špičáku jazykem a přál si, aby se prodloužil, přál si to celou svou stísněnou a frustrovanou duší.

A... nic. *Nic*. Ale vždyť předtím strávil celý den podobnými snahami. Zkroušeně nechal Elenu, aby zvedla hlavu.

„To je všechno?“ zeptala se rozechvěle. Tolik se snažila být před ním statečná! Ubohá ztracená čistá duše a její démonický milenec. „Damone, klidně to zkus znovu,“ pobídla ho. „Můžeš kousnout víc.“

„Nemá to cenu,“ vybuchl. „Jsi nepoužitelná...“

Elena se téměř svezla k zemi. Přidržel ji na nohou a vrátil jí do ucha: „Ty víš, co jsem tím chtěl říct. Nebo bys dala přednost být radši mojí večeří než mojí princeznou?“

Elena beze slova zavrtěla hlavou. Opřela se o jeho paže a položila mu hlavu na rameno. Není divu, že si

potřebuje odpočinout po tom všem, čím ji nechal projít. Ale proč si vybrala k odpočinku zrovna jeho rameno... no, to naprosto nedokázal pochopit.

Sage! Damon vyslal zuřivé zvolání na všech frekvencích, kterých byl schopen, stejně jako to dělal celý den. Kdyby tak dokázal najít Sageho, byly by všechny jeho problémy vyřešeny. *Sage!* dožadoval se, *kde jsi?*

Žádná odpověď. Pokud Damon ví, Sage dokázal nějak použít tu bránu do Temné dimenze, která tu stojí dokonce ještě teď, vybitá a nepoužitelná, v zahradě paní Flowersové. Uvěznila Damona tady. Sage byl vždy při svých odchodech tak příšerně rychlý.

Ale proč odešel?

Přivolalo ho zaříkání z Impéria? Sagovi se to občas stávalo. Ti Padlí, kteří žili u Pekelného soudu v nejnižší z Temných dimenzí, ho občas povolávali. A když Sageho povolali, očekávali, že se do jejich dimenze dostaví *okamžitě*, uprostřed slova, uprostřed milování, uprostřed – čehokoliv. Zatím Sage vždycky termín stihl, to Damon věděl. Věděl to, protože Sage je stále naživu.

To odpoledne, kdy Damon prováděl svůj katastrofální průzkum kytice, zanechal Sage na krbové římse zdvořilý dopis, kde děkoval paní Flowersové za její pohostinnost a dokonce jí zanechal svého obrovského psa Sabera a sokolici Talon k ochraně domácnosti – ten vzkaz byl zjevně předem připravený. Zmizel stejně jako vždycky,

nepředvídatelně jako vítr a bez rozloučení. Nepochybně předpokládal, že Damon si snadno najde nějaký způsob, jak svůj problém vyřešit. Ve Fell's Church je přece spousta upírů. A vždycky to tak bylo. Geopatogenní zóny v půdě tepající čirými Silami je přitahovaly i za normálních podmínek.

Problém ovšem je, že právě teď jsou všichni tihle upíři nakažení malachy – parazity ovládanými zlými liškodlaký. To znamená, že v upíří hierarchii už nemohou být níže.

A Stefan je samozřejmě naprosto ztracený případ. I kdyby nebyl tak slabý, že by ho pokus proměnit Damona opět v upíra zabil; i kdyby se jeho vztek nad tím, že mu Damon „ukradl jeho lidství“, utišil; prostě by s tím nikdy nesouhlasil, podle jeho názoru je upíří stav prokletím.

Lidé se o takových věcech, jako je hierarchie mezi upíry, nikdy nedozvědí, protože tato témata se jich netýkají – dokud se to náhle nezmění, obvykle proto, že najednou někdo proměnil v upíry je samé. Mezi upíry panuje přísná hierarchie, od neužitečných a neurozených až po krvesajnou aristokracii. Sem patří například Prvorození, ale i jiní upíři, kteří oplývají výjimečností nebo mocí.

Damon si přál, aby z něj opět udělala upíra některá z podobných žen, které zná Sage, a byl odhodlaný Sageho přimět, aby mu našel upíří šlechtičnu, jež ho bude skutečně hodna.

Damona mučily i jiné myšlenky – strávil poslední dvě bezesné noci přemítáním o nich. Bylo by možné, že bílý kitsune, který dal Stefanovi tu kytici, vynalezl takovou růži, která prvního, kdo k ní přičichne, promění v člověka *trvale*? To by byl Stefanův splněný sen.

Bílý lišák celé dlouhé dny poslouchal Stefanovy nářky, ne? Viděl Elenu, jak nad Stefanem pláče. A viděl ty dvě hrdličky spolu, když Elena krmila umírajícího Stefana svou krví přes ostnatý drát. Jen bozi vědí, jaké bláznivé nápady to mohlo lišákovi nasadit do jeho načechrané bělostné hlavy, když připravoval tu růži, které měla Stefana ‚vyléčit‘ z jeho ‚prokletí‘. Jestli se ukáže, že to je nezvratný ‚lék‘...

Jestli nedokáže sehnat Sageho...

Najednou si Damon uvědomil, že Eleně je zima. Bylo to zvláštní, protože noc byla teplá, ale ona se prudce třásla. Potřebuje jeho bundu, nebo...

Není jí *zima*, napovídal mu tichý hlásek kdesi hluboko uvnitř. A netřese se. *Chvěje se* kvůli tomu všemu, čím si kvůli tobě musela projít.

Eleno?

Zapomněl jsi na mě. Držíš mě v náruči, ale úplně jsi zapomněl na to, že existuju...

Kéž by, pomyslel si hořce. Ale vpálila ses do mé duše jako cejch.

Damon náhle pocítil vztek – ale byl to jiný vztek než

na kitsune, Sageho a na celý svět. Byl to takový vztek, ze kterého se mu až sevřelo hrdlo i hrud'.

Byl to vztek, který ho přiměl, aby zdvihl Eleninu opářenou ruku, na níž už naskákaly nachové skvrny, a zblízka si ji prohlédl. Věděl, co by udělal, kdyby byl ještě upírem: hladil by spáleniny hedvábně chladivým jazykem a vytvářel látky, které urychlují hojení. Ale teď... teď s tím nemůže dělat vůbec nic.

„Nebolí to,“ ujistila ho Elena. Už byla schopná stát sama na nohou.

„Lžeš, princezno,“ odpověděl. „Zvedáš spodní hranu obočí, a to znamená bolest. Máš zrychlený pulz...“

„Ty to poznáš, aniž by ses mě dotkl?“

„Vidím to na tvých spáncích. *Upíři*,“ dodal a intenzivně zdůraznil slovo, se kterým se v jádru stále ztotožňoval, „si takových věcí všímají. Zavínil jsem, že ses zranila. A nedokážu udělat nic, abych ti pomohl. A taky,“ – pokrčil rameny – „jsi krásná lhářka. Tím myslím hvězdnou perlu.“

„Ty dokážeš vždycky vycítit, kdy lžu?“

„Andítku,“ odpověděl unaveně, „to není těžké. Budťo jsi dneska šťastnou strážkyní hvězdné perly, anebo víš, kdo to je.“

Elena opět svésila hlavu.

„Anebo,“ pokračoval Damon zlehka, „je celý ten příběh o tahání losů smyšlený.“

„Mysli si, co chceš,“ odpověděla Elena se zbytky svého obvyklého zápalu. „A taky můžeš uklidit tenhle nepořádek.“

Sotva se otočila k odchodu, Damon dostal nápad. „Paní Flowersová!“ vykřikl.

„Samá voda,“ odsekla Elena.

Eleno, já jsem nemluvil o hvězdné perle. Na to ti můžu dát svoje slovo. Sama víš, jak je těžké telepaticky lhát...

Ano, a taky vím, že právě proto je to jedna z těch věcí, které si určitě procvičuješ...

Nedokázala větu dokončit. Nedokázala do svých slov vložit přesvědčení. Věděla, kolik pro Damona znamená jeho slovo.

Nikdy ti neřeknu, kde to je, vyslala Damonovi telepaticky. A přísahám ti, že to neudělá ani paní Flowersová.

„Věřím ti, ale přesto se za ní půjdeme podívat.“

Bez námahy popadl Elenu do náručí a překročil rozbitý šálek a talířek. Elena se ho automaticky chytila kolem krku, aby neztratila rovnováhu.

„Drahoušku, co to děláš...?“ vykřikla, pak se zarazila, otevřela oči dokořán a dva opažené prsty vystřelily ke rtům.

Ani ne dva metry od nich stála ve dveřích maličká Bonnie McCulloughová a v ruce svírala láhev vína Black Magic, nealkoholického, ale mysticky omamného. Elena viděla, jak se výraz v jejím obličeji v jediném okamžiku

změnil. Předtím v něm četla triumfální radost. Jenže pak následoval šok a nakonec nedůvěra, kterou nedokázala unést. Elena přesně věděla, co si Bonnie myslí. Celý dům se snaží, aby se Damon konečně cítil dobře – a Damon zatím krade to, co je po právu Stefanovo: Elenu. A ještě k tomu lhal o tom, že už není upírem. A Elena se mu ani nebrání. Dokonce mu říká ‚drahoušku‘!

Bonnie upustila láhev a rozběhla se pryč.